(Перекладач Михайло Драй-Хмара)

Вечірній час прийшов. На кожній стебелині
вже квіти куряться, немов кадильний дим;
і звуки, й пахощі в повітрі голубім;
меланхолійний вальс, кружіння й млості дивні.

Вже квіти куряться, немов кадильний дим;
ридає скрипка десь, як серце в самотині;
меланхолійний вальс, кружіння й млості дивні;
сумна краса небес в спокої віковім.

Ридає скрипка десь, як серце в самотині,
зненавидівши те, що чорним звуть нічим;
сумна краса небес в спокої віковім,
пірнуло сонце в кров, що застигає в сині...

Зненавидівши те, що чорним звуть нічим,
шукає серце втіх в минулій світлій днині.
Пірнуло сонце в кров, що застигає в сині,
а слід горить в мені потиром золотим.